

LISZKA GYÖNGY

Idő

Szürke szárnyú angyal borul fölé, mintha nem lenne holnap, arcán megül a keserűség, a sötétet fogja, s teríti szét, mintha ez lenne dolga. Mellkasában szikrázik egy ódon gépezet, rozsdás, mint az emberi élet pereme, hol válik ketté az elme? Szürke szárnyú angyal borul fölé, groteszk arcán megül a lét, mintha kár volna élni. Márvánnyá válik bennem a vér, megáll az idő, mint mikor elveszik a múlt. Mitől lesz szörnyű az elme? Szürke szárnyú angyal borul fölé. Fölem borul, mintha gyermeket védene az anyja. Mitől és mit véd, ő sem tudja már, Szigorú arcán úszik a bánat. (Mikor lesz semmivé az elme?)

Előttem

Hullik a szó a néma avarra, Testet ölt a békétlen örök, Megfoghatatlan marad mégis, Akár gyermeknek a jövő, Egy lépés nyomán ezer élet fakad, Zöldbe borul minden szürke árnyék, Aranyat szór, s kezedbe nyújtja Mindenét még a ninestelen is.

Formálódik, agyagból szoborrá,
Műremekké, mely folyton változik,
Lelked tükréből szemléli a múltat,
Mely körülötted épít falakat.
Egy pillanatnak tűnik,
S már oda is vészett.

Előtted hullt a porba,
Akár a néma szó
Az őszi avarra.

Végzet

Eljön még némasága az üvöltő viharnek.
Sziklává válik egyszer minden szív,
Mely idáig dübörögve zúgott a szürke utcákon.

Megkeseredik a lélek
Egy rohanó világ pillanatában,
Mikor összedől a végzet, mint ócska kártyavár,
S felfalja az ólomsúlyú bánat minden rezdülését.
Lebéklyózza, s reménytelenségében
Nem mozdul.
Megáll és elnémul.

Szomorúan,
Ahogy farkas tekint utoljára a holdra.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>